

És l'Enric Casasses

JORDI
GALVES

@jordigalves

Doncs ara us ho diré si és que ho voleu saber. I és que l'Enric, sí l'Enric de cals Casasses, ha vingut segur, segur que ha vingut, perquè mireu quin cistell que ha deixat aquí al cim, tot de flors, fruits, fulles, bolets i tòfones, algues, branquillons, canyes i males herbes també. Són coses ben seves, algunes, moltes, ni les conec, ni sé gaire què se'n fa, que són d'allà les seves terres, dels boscos i florestes i roquissars que té allà dalt on viu, tan ben parides o ben col·lides, o com se n'hagi de dir, que les aplegadisses d'altres poetes semblen aviat marcides o que són poca cosa o que no fan tant de profit ni tenen tanta substància. L'Enric Casasses va amb aquestes espardenyas tosqueres per això mateix, perquè va caminant a veure què, a veure què troba el puta, i va esgarrinxat de braços per això, perquè vol trobar i una hora o altra s'ho troba, que per això és trobador i té ull, és a dir, poeta, és a dir, que és una fura, que d'altres exploren i busquen i ell troba, perquè ve de totes les avingudes, de les places i dels carrers del paisatge, de tots els culs de sac, dels racons i cambres i calaixos i lleixes i armaris del forest, de l'arbreda i també de l'erm, d'on no diríeu que s'hi fa res de seguida veus que esporga, que grata, que s'ho pensa, que s'ho remira, i no saps com ja t'aconsegueix un ram, una escarxofa o una tulipa, que tan diferents no ho són pas l'escarxofa i la tulipa. És un faceciós dels bons, perquè et fa creure que tot

comença ara que el llegeixes, i està pendent només de tu, que tot és nou i acabat de trobar com aquestes maduixes de bosc, acabat d'acabar com aquesta cançó, que la poesia hagi començat amb ell, que hagi vingut amb ell i que tot surti del seu cistell que t'ha portat, que fins i tot el català que parlem l'hagi robat ell solet d'un niu d'aligues de dalt d'unes muntanyes tapades pels núvols, com si fos un altre Verdager, que també ens enredava, com si fos un altre March, que Déu n'hi do com ens havia enganyat, el molt trampós, com si fos un d'aquests pocs homes que semblen Adam i que acaben d'arribar, amb qui tot comença de cap i de nou, que tot és possible, com si tot fos fàcil d'aconseguir i de viure, i que, per això, només poguessis estar alegre i agraït de no haver badat i de ser amic del ric Enric.

Lluca fosforescent, il·lumina i t'atansa coses, dones adormides i poetes ama-

gats. És el mos de la poma que sap, l'àmbar del caramel i de la fel fosca, el viu i el que era viu, la matèria i l'antimatèria, a la qual també podem dir-li emoció. És el que en diuen un disruptiu, un virginal, un inicial, un home que ha llegit tant i ha escrit tant que, honradament, ha tornat a començar i sembla que no sàpiga ni llegir ni escriure. De tan pur. De tan valent. De tan savi saviàs que ha tornat a trobar el misteri de la felicitat perduda, és a dir, que el llenguatge ho és tot, que ho pot tot i que som i que vivim perquè en el ventre del món ressona el galop del llenguatge, perquè el foc escalfa i crepita poderós en la caverna de l'eloqüència. El món continua, tot viu per sempre, mentre perduri la capacitat de seducció i de deixar-se seduir. O el que és el mateix, la capacitat per a l'amor. Per al coneixement, únic, despert i científic, Casasses com un Lucreci més nou, amb *jeans* i cabellera electrificada, que ha passat de ser un atribut punk per esdevenir, amb el temps, la testa d'un vell profeta que rep vida i s'alimenta de les amors del cel. Com un Bob Dylan encara més escanyolit i més fet canya, com un altre Virgili, com un altre Horaci que només volia dur-te un cistell de flors i d'herbes fetilleres. Fer un son, compartir una estona. Tornar a casa.

És el vitalisme de la vida entera i serena que es deixa viure, la complexitat del desordre i la paradoxa, la riquesa del contrast de les coses que alhora riuen i ploren. Després de Casasses la poesia torna a ser nova, perquè ha recuperat el sentit de la realitat i el sentit del ridícul. O dit d'una altra manera, ha tornat a ser útil. És el batec de la vida en la posta de sol més que a l'alba, en l'arbre abans de la primavera, en la punta d'un llampec que ha escrit amb foc, a l'escorça d'un arbre, un missatge que encara no hem entès. És la vida de l'Enric escrita diversa, alhora eròtica i moral, satírica i greu, severa, rica en les seves diverses variacions. També ciutadana, política. La seva poesia és celebrar, cantar, matisar, beneir, maleir, profetitzar —que no és sinó una forma de demanar—, guarir. Es fa estimar, el puta.

«Després de Casasses la poesia torna a ser nova perquè ha recuperat el sentit de la realitat i el sentit del ridícul»